

Mongòlia és una terra de contrastos: si a la ciutat hi veus un temple centenari, segurament al costat s'hi enfilà un gratacels grandíols.

Els cavalls han estat el mitjà de transport per excel·lència per a generacions i generacions de mongols.

El trànsit caòtic de la capital, Ulan Bator, contrasta amb els paisatges calmats de l'estepa

Mongòlia és una terra de contrastos, un país on sovint et sembla veure la nit i el dia en un mateix moment. Si bé a l'estepa els paisatges són infinits i solitaris, a la capital, Ulan Bator, l'activitat és frenètica i bullent. Si a l'hivern hi fa un fred extrem, a l'estiu l'aire és pesat i calent. Si a la ciutat hi veus un temple centenari, segurament al costat s'hi enfilà un gratacels grandíols. Les diferències són presents i constants, apareixen d'una en una, o totes a la vegada, i acaben conformant una mena de mosaic que sorprèn i destarota.

La diversitat, i el xoc persistent entre passat i present, afecta també el trànsit, que, a estones, sembla moure's endavant i enrere en un túnel del temps. A Ulan Bator la circulació és caòtica i els cotxes s'amunteguen a les carreteres d'accés al centre. Els motors fan soroll i els clàxons sonen a cada segon. Hi ha cotxes vells, amb tubs d'escapament que espeteguen amb força, però també tot terrenys de luxe, importats del Japó, amb el volant a la dreta i els seients folrats de pell. També són habituals les furgonetes russes —un dels molts vestigis de l'antiga URSS— que, arrodonides i abonyegades, transporten grups de fins a vuit persones. El brunzir de tots aquests cotxes avançant a batzegades sembla no trencar l'harmonia dels amulets budistes que els conductors porten a l'interior dels automòbils.

A la ciutat hi ha fum i boira, o tot a la vegada: és la contaminació. L'aire és aspre per a pell, ulls i gola i, a voltes, fa estossegar. Hi ha gent que espera l'arribada de l'autobús a un cantó de la vorera. Ulan Bator no té metro i les bicicletes hi són escasses.

Circular camp a través per Mongòlia

Però Mongòlia és gran (molt gran!) i la capital és només un bocí d'asfalt enmig de quilòmetres i quilòmetres d'estepa. Quan deixes la ciutat, tot canvia. Rebobines i aterres en un espai llunyà en temps i forma. De mica en mica, els carrers

desapareixen, i les persones també. Sobre el terreny s'hi dibuixa alguna carretera, sí. A dreta i esquerra tot és verd i el paisatge és bell i inabastable. Si vas amb cotxe, aviat descobreixes el mal estat de l'única via principal que tens a la vista: és plena de sotracs i, quan menys t'ho esperes, et fa botar d'un cantó a l'altre del vehicle. A estones, l'asfalt desapareix i les rodes s'enfonsen dins d'un forat o s'encallen entre pedres i sorra seca. Malgrat tot, els mongols hi circulen amb auidesa i sense posar-se nerviosos. Quan cal frenar, frenen. Quan cal avançar, avancen. Però de carreteres n'hi ha ben poques. La major part del país és una enorme extensió de terra on, per moure's amb cotxe, cal anar camp a través, sense seguir camins ni rutes fetes. Evidentment no hi ha senyals i només aquells que coneixen bé el territori poden orientar-se amb certa facilitat.

Viatjant per Mongòlia sovint t'acompanya una sensació de petitesa, o d'immensitat. Els dies es fonen, l'un rere l'altre, i res sembla poder trencar tanta calma. Se sent quietud, i hi ha silenci. De nou, penses que has retrocedit en el temps, que no ets on eres. Però, tot d'una, i quan menys t'ho esperes, tornen els contrastos d'una societat que desconcerta: al davant de molts dels gers dels nòmades, perduts en racons inhòspits de l'estepa, hi ha aparcada una motocicleta. Són motos voluminoses que reposen just al costat de les tendes i que, quan cal, transporten el cap de família fins al poblat més proper.

ROADBOOK

Berta Flores, periodista.
Ha viatjat a Mongòlia aquest estiu

Mongòlia, espai llunyà en temps i forma

Si voleu participar en aquesta secció, poseu-vos en contacte amb l'Oficina de Premsa i Comunicació de l'SCT: 93 567 39 73/74 o premsasct@gencat.cat

 Berta Flores

Hi ha cotxes vells, amb tubs d'escapament que espeteguen amb força, però també tot terrenys de luxe, importats del Japó, amb el volant a la dreta i els seients folrats de pell